

[Orla Møller.]

megen tid på det. Men jeg skal nøjes med at trække bare et par enkelte ting frem. Det må noteres med den allerstørste tilfredshed, at regeringen tydeligt gør opmærksom på, at det er erhvervsuddannelserne, der skal have en meget høj prioritering og stærk placering i det kommende regeringsarbejde. Det er en meget væsentlig ting af hensyn til unge menneskers muligheder, men også af hensyn til erhvervslivets udvikling, at vi for alvor tager fat på dette. Samtidig gives der løfte om, at planlægningsrådet for de højere uddannelser bliver afløst af et planlægningsråd for alle uddannelsesfelter. Vi har længe haft en fornemmelse af, at der arbejdedes stykkevis og delt på alle disse områder. Nu skulle der skabes en mulighed for at se det hele i sammenhæng. En sætning, der nok kan blive årsag til adskillige drøftelser, er sætningen om, at de korterevarende videregående uddannelser vil komme ind i billedet på en ny måde. Det vil være nødvendigt også for uddannelsen på de højere udviklingsområder at tage dette op til overvejelse.

En reform, det også er nødvendigt at gøre opmærksom på, er den, der er antydet med det nye ministerium eller departement, der skal tage sig af miljøforureningen. Vi har drøftet disse problemer overmåde længe og ved alle, at det er meget udgiftkrævende reformer, der her kan komme, men forudsætningen for, at man i det hele taget kan komme i gang, er, at man får forberedt nogle strukturændringer og får nogle muligheder for at få tilrettelagt arbejdet. Der er også i statsministerens tale oplæg til noget sådant.

Om skattereformen behøver jeg blot at sige så meget, at placeringen af hr. Henry Grünbaum på finansministerposten indebærer, at man nu vil have kildeskatten ført igennem i overensstemmelse med det, der var socialdemokratiets oprindelige forslag på dette område.

Vi står over for nogle vældige problemer på jordlovgivningens område, og det er lovet, at man i et samarbejde med de øvrige partier i folketinget vil søge at nå frem til løsninger, der gør, at vi i særlig grad får reserveret vore rekreative områder, så de ikke kan blive opkøbt på urimelig måde.

Et særligt afsnit er det udenrigspolitiske.

Dér noterer vi med tilfredshed, at regeringen lægger op til at fortsætte afspændingspolitikken ved at deltage i udenrigspolitiske drøftelser og stille efter europæiske sikkerhedsforhandlinger, flersidede forhandlinger om dette område. Der er ikke efter min mening noget særlig eksplosivt i dette. Det er der vel egentlig heller ikke, når det drejer sig om anerkendelsen af Nordvietnam. Situationen er efterhånden ved at modnes stærkt på dette område, og jeg tror, der er adskillige også uden for socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, der er ved at have en klar erkendelse af, at nu må tiden være inde til, at dette spørgsmål finder sin løsning.

Den væsentligste ting ved den udenrigspolitik, der lægges op til her, er den positive holdning til, at man finder frem til stadig større forståelse for hinandens problemer, og det er muligt, at jeg i den forbindelse skulle nævne et spørgsmål, som udenrigsministeren måske kan komme med nogle kommentarer til. Vi har i Europa en lang række resterende visumordninger, der faktisk er en hindring for, at det frie mellemfolkelige samarbejde kan udfoldes.

Der er også nogle linjer om en humanitær og uddannelsesmæssig bistand til undertrykte folk eller folkegrupper. Det er et udtryk for, at socialdemokratiet bekender sig til det internationale fællesskab og ønsker oprettelse af demokrati overalt i verden, hvor det er gørligt.

Det altoverskyggende problem for denne regering på det udenrigspolitiske område bliver nok imidlertid, i hvert fald inden for de første måneder, spørgsmålet om fællesmarkedet, og det er vist ikke nogen hemmelighed, at der i den socialdemokratiske folketingsgruppe er forskellige meninger om vores stillingtagen til, hvordan vi skal forholde os til en indmeldelse, men der er i hvert fald enighed om, at vi både her i tinget og i den offentlige debat stærkt må have understreget alle synspunkter. Det er sagt meget tydeligt i tiltrædelseserklæringen, at det bør være en alsidig orientering, som det offentlige yder støtte til, for at vi kan få den bedst mulige afklaring på dette område.

Om sikkerhedspolitikken skal jeg sige, at regeringen fortsat vedkender sig sin NATO-politik. Det er også rimeligt i den forbindelse måske også i dag at få en drøftelse af